

Voorwaarden en aanwijzingen voor het geven van hulp aan anderen

(uittreksel kernbijeenkomst)

19 november 1969

Leiding geven:

Helpen van anderen. De groep zou een centrum moeten vormen, het sturen als het ware (hulp) van het leven van anderen zou dus voor elk van de leden afzonderlijk een taak kunnen zijn.

Opdrachten:

Betekenen in feite dus het richten van uw eigen streven voor een kortere of langere tijd in een richting waarvoor u in het bijzonder geschikt bent. Het kan zijn dat u grotere gaven hebt dan hen die reeds opdrachten kregen maar dat juist daarom het wenselijk is, voor bepaalde crisisgevallen, zo iemand in reserve te houden. Opdrachten worden gegeven als een denkbeeld en kunnen heel moeilijk precies geformuleerd worden. Er kan slechts een inspiratie gegeven worden waarin uw eigen benadering en mogelijkheid tot reageren ten aanzien van het gebeuren wordt veranderd.

Een rustpunt vormen:

Bij panische reacties zou u kalm kunnen blijven omdat u een geestelijk houvast hebt. Dat betekent dat u redelijk kunt reageren en aanvoelen wat belangrijk is, terwijl de anderen dat niet weten en dwaas reageren. Zij die geen raad meer weten kunnen dan door u geholpen worden om enigszins tot het normale terug te keren. In veel gevallen kan ook geholpen worden door de gedachtekracht, dit is erg belangrijk. Rustpunten waarin de spanning wegvalt, waarin de mensen die deel hebben aan dit denken zoveel mogelijk proberen hun innerlijke tegenstrijdigheden op te lossen, niet te verdringen, maar eenvoudig erkennen en er mee leven opdat je dus leeft als een totaal mens en niet een groot gedeelte van je energie als het ware verspilt, terwijl je ze zou kunnen gebruiken om de wereld buiten je te helpen. Wanneer u voelt dat een emotionele uitbarsting niet strookt met wat u werkelijk wilt dan is het beter ze te bedwingen. Maar emotie op zichzelf grijpt vaak verder dan het denken. Het omvat bepaalde geestelijke elementen, elementen van het onderbewustzijn. Daardoor kan men dus niet altijd emoties redelijk bedwingen. Men kan ze wel een richting geven die met het redelijke besef dat men heeft van goed en kwaad, zoals dat voor het ik bestaat, strookt.

Je binnen de kring uiten, zonder remming, moet mogelijk zijn en het zou beter, het beste zijn. Als je het niet doet ga je komedie spelen. Dat kost je kracht, het verstoort toch, doordat je eigen afstemming niet in overeenstemming is met hetgeen je naar voren tracht te brengen, de harmonie, en het kan een vretend kwaad worden. Het wordt dus steeds erger terwijl een eenvoudig ongeremd zeggen hoe je er werkelijk over denkt vaak kan helpen om dan ook de toestanden, de anderen, en zo meer, te accepteren.

Bij een eerlijke gevoelsuiting, dus wanneer u eerlijk zegt wat u denkt en wat u bent, dan zal ieder die deel is van de kring toch wel edelmoedig genoeg kunnen zijn om dat te aanvaarden en dat later niet als een belediging of een aantasting te ervaren.

Het betekent niet, doordat men dit van u aanvaardt, dat het u automatisch in het gelijk stelt. Een ieder heeft dit zelfde recht. Men mag vooral niet kwaad worden om wat een ander zegt en dat betekent zeker enige zelfbeheersing.

Het bestaan van afwijkende meningen betekent veelzijdigheid, geen afstoting. Er blijft voldoende over waarin men kan samenwerken. Het is diversiteit in eenheid, dit is niet volledig te realiseren, maar u zou het toch moeten benaderen.

Te gebeuren feiten:

Vergiftigingsverschijnselen (bezoedeling van lucht).

Economische verwarring (valutawaarden – ongelukken met indirecte invloed op opinie en reactie van de Belgische bevolking)

U moet bereid zijn om te reageren als het zo ver mocht komen. Wij hopen dat het geen ramp wordt, maar die mogelijkheid is aanwezig en wordt de laatste tijd groter.

De ramp is psychisch van aard (gehele verwardheid en bij jongeren, vooral een maniakaal gedragspatroon waarbij wij verschijnselen zien van iets wat, in andere tijden geestesziekten zouden genoemd worden).

In uw wereld hebt u met alles te maken, ook wanneer uw reactie binnen uw eigen milieu ligt. U kunt niet zeggen "wij hebben er niets mee te maken" wanneer er elders stakingen zijn.

Psychische problemen:

Zijn het belangrijkste. Het materieel probleem is secundair, daar moeten we altijd van uitgaan. Wanneer ik weet wat psychisch mijn probleem is, dan kan ik zien in hoe ver een stoffelijk probleem daar de oorzaak van is, daartoe bijdraagt of een oplossing daartoe belemmert. Ik zal proberen, voor zover dat psychisch noodzakelijk is, de stoffelijke omstandigheden te wijzigen of aan te passen, of mijzelf zodanig te wijzigen dat ik, met het behoud van mijn persoonlijke eigenschappen, het stoffelijk probleem niet meer als dringend ervaar, althans mij beheersend, en daardoor kan komen tot een psychisch herstel.

Geestelijke verbondenheid en vorderingsmogelijkheden:

Vorderingsmogelijkheden aanhalen is moeilijk omdat dit ook weer van persoon tot persoon kan verschillen. In de praktijk kunnen wij zeggen: Een absolute geestelijke verbondenheid is niet reëel bereikbaar, het is een ideaal. Wij kunnen het wel bereiken wanneer wij ons 'ik' geheel vergeten in de Godheid, maar anders niet. Wij kunnen wel, en dat is een zeer belangrijk iets, een groot gedeelte van wat we zijn en denken leren delen met anderen, een harmonie tot stand brengen waarbij wij elkaar op de duur, dat is één van die verschijnselen, gaan begrijpen zonder dat er woorden voor nodig zijn; dan kan je met één enkel gebaar al heel veel zeggen. Dit betekent meestal dat je uit elkaars kennis kunt putten, en niet mondeling, maar eenvoudig door te beseffen: de ander zal dit wel weten, en dan komen in u al de denkbeelden op die bij die ander daaromtrent bestaan. Elke mens heeft natuurlijk bepaalde delen van het 'ik' waarbij vroegere incarnaties bijvoorbeeld een rol kunnen spelen.

Een absolute geestelijke verbondenheid is dus niet zonder meer bereikbaar, maar ze kan, zeker vanuit stoffelijke maatstaven gemeten, groter zijn dan normaal.

Welke methode er dient gevolgd te worden om dit te bevorderen? Daarop kan ik enkel zeggen: Wanneer u het gevoel hebt dat een bepaalde methode bruikbaar is, dan moet u ze gebruiken. Een methode die voor u perfect is, is voor een ander daarom niet hanteerbaar. U zult dus altijd rekening moeten houden met wat tussen u en diegene waarmee u deze verbondenheid wilt bereiken bestaat aan mogelijkheid tot methodisch werken en wat er aan inspiratie bestaat voor een mogelijks beter contact.

Beroep doen op God, Licht, en Broeders, zonder bevrediging:

Waar ligt de fout? Zeer waarschijnlijk op de wijze waarop u uw beroep doet. Wanneer u in nood bent, geestelijk in nood, krijgt u kracht om zelf uw probleem op te lossen. Wanneer u materieel in moeilijkheden zit, krijgt u de mogelijkheid om u daaraan te ontworstelen mits u zelf daaraan bijdraagt. Het is niet zo dat u zich beroept op het Goddelijk Licht of op de Broeders en dat het dan automatisch in orde komt. Wanneer u uitgaat van de mentaliteit, "dat zullen ze wel voor mij doen", dan bereikt u juist daardoor dat u zich afsluit voor de werkelijke mogelijkheden die u hebt om een probleem op te lossen, om de moeilijkheden te veranderen. Wanneer u begint aan u zelf te werken dan zult u zien dat die steun u ruimschoots gegeven wordt. U moet ook nooit proberen om bijvoorbeeld tegen God, laten we maar zeggen, als een gebed, te zeggen: "God, ik zit in financiële moeilijkheden, zorgt U dat ik wat krijg". Dan krijgt u namelijk niets. U moet niet zeggen, "God geef mij wat ik nodig heb", neen, maar: "God, geef mij het verstand en de kracht om het zelf te bereiken". Ik geloof dat u dit kunt beschouwen als een schoolvoorbeeld voor het al of niet verhoren van een dergelijk beroep.

U kunt verder niet via het Goddelijk Licht, of via de Broederschap, of de Orde, of de Geest, uw milieu beheersen. U kunt dus nooit vragen een ander te veranderen. U kunt enkel zeggen: "Help mij mezelf te veranderen". Maar de krachten die u dan krijgt zijn vaak zo overdadig dat u een ander kunt helpen om zo te veranderen als hij dit zelf wenst of noodzakelijk acht.

Wat hebben wij de laatste tijd voor elkaar gedaan?

Ik kan u wel één iets zeggen: Uw verdraagzaamheid en uw samenwerking en uw harmonie laten vaak veel te wensen over. Vaak hebben jullie het gevoel pretenties te kunnen koesteren die niet gebaseerd zijn op uw eigen instelling, harmonie en streven, maar alleen op het in feite, voor u

enkel formeel zijnde, te behoren tot een groep. Ik begrijp dat het voor jullie heel moeilijk is om naar een harmonie toe te groeien. Dit probleem kennen wij al jaren. U bent in zeker opzicht gevorderd, en wij hebben, dat kunt u van mij heus wel aanvaarden, wanneer u het niet met eigen ervaring en met enig denken kunt vinden, dat bijna ieder die hier op dit moment aanwezig is, en enkelen die nu niet meer aanwezig zijn, van ons hulp hebt ontvangen, in een zodanige mate dat hierdoor ingrijpende veranderingen in hun leven zelfs voorkomen werden. Dat betekent niet dat wij nu ook bereid zijn om u uw dwaasheden te laten begaan, zonder dat u daar zelf ook de consequenties, althans zo ver mogelijk, van draagt.

Wij hebben voortdurend de nadruk gelegd op uw samenhang, uw samenwerking, de wederkerige aanvaarding, het zoeken naar uw eigen weg desnoods, maar binnen de gemeenschap, binnen de kring. Wij hebben u gewezen op de verplichtingen die u aanvaard hebt toen u tot deze groep bent toegetreden. Wij hebben daarvoor in de plaats onze hulp beloofd en wij hebben ze al die jaren gegeven. De meeste van u, die nadenken en eerlijk zijn tegenover zichzelf, moeten toegeven dat ze heel vaak net iets meer geluk hebben gehad dan ze verdienen. Dat ze net iets meer kracht en energie hadden op een kritiek moment, dan eigenlijk kon verwacht worden. Ik geloof dat u toch wel moet begrijpen dat wij u helpen voor zover wij dat kunnen. Maar wij kunnen niet voor u leven. Wij kunnen u helpen om het noodzakelijke te bereiken, maar wij kunnen u niet helpen om alles naar uw inzichten te regelen, wij kunnen alleen rekening houden met de feiten, niet met wat u prettig zou vinden of hetgeen u juist acht. De tijd dat deze kernkring werkt hebben wij, waar het mogelijk was, meer gedaan dan enkel de verplichtingen die wij op ons hadden genomen.

Er zijn experimenten mislukt, dat weet ik, dat lag niet alleen aan ons. Maar misschien hebben wij te ver willen grijpen, of te snel. Men moet goed begrijpen, wanneer wij samenwerken, is het een samenwerking! U bent niet ondergeschikt, u bent ook niet het kind waarvoor dan de vader-moederlijke orde verder wel zorgt. U bent een mens met een eigen bewustzijn, met een eigen leven met eigen inzichten en aansprakelijkheden, met eigen gaven en krachten. Binnen de kring probeert u dan uw gaven en krachten zodanig met die van de anderen samen te voegen zodat u eindelijk eens iets meer kunt bereiken. Binnen de kring moet u niet zoeken naar de bevestiging van hetgeen u juist acht om die punten te kunnen bepalen waarop u met anderen harmonisch kunt zijn en samenwerken.

Als dit een boetepredikatie lijkt, dan vergeeft u mij dit maar. Het is alleen de waarheid zoals we die helaas voortdurend nog moeten constateren.

(De innerlijke noodzaak of behoefte aanvoelen om te helpen waar u kunt moet dus een basis zijn. Het is misschien de enige mogelijke weg in de stof om tot een gezonde harmonie te komen. Daarbij moet natuurlijk het "Ik-recht" een beetje op de achtergrond geschoven worden.)

(Over een jaar of anderhalf jaar met meerderen of met een vastere groep, een vastere verbondenheid, noem het Geest of noem het Licht. Het is ten slotte ook prettig dat we met de Geest in contact komen. Gemakkelijker is misschien: Geef een opdracht, een taak, ze zal uitgevoerd worden. Vanuit menselijk standpunt gezien was het misschien gemakkelijker dat u dat rechtstreeks kon zeggen en het dan gedaan wordt, omdat de gevoeligheid enerzijds ontbreekt of dat de instelling niet voldoende is om het van eigen node uit te doen. Maar met de nieuwe groep en met grotere opdrachten die beslist zullen komen volgend jaar en in 1971, moet er toch op gewezen worden dat die stoffelijke inzet groter moet worden, dat er een beetje meer materiële onthechting is, of het geïnteresseerde detail uit de materie iets meer op het geestelijke wordt gericht. En vooral dat het persoonlijk uitgevoerd moet worden. Dat is mijn persoonlijke mening. Als u opdrachten geeft is het goed en zullen ze uitgevoerd worden, maar dan moet men trachten ze zelf uit te voeren want het komt er toch op aan om vrije, zelfstandige, blijde mensen te maken.)

Opdrachten geven betekent van u vergen dat u uw persoonlijke vrijheid prijs geeft. Daartoe bent u misschien niet feitelijk bereid. Wanneer het nodig is om bepaalde acties tot stand te brengen, op materieel of geestelijk terrein, dan zullen wij om uw medewerking verzoeken. Maar wij hebben, en dat hebt u misschien al heel lang gemerkt, en misschien niet prettig gevonden, altijd geweigerd een directe opdracht te verschaffen, want u moet uw persoonlijkheid ontwikkelen en met die persoonlijkheid harmonie vinden binnen de groep. Op een andere manier kan het niet. Wanneer ik u zeg dat u zich geestelijk iets meer moet instellen op de werkelijke waarde van het leven, dan is dat een heerlijk vaag gezegde. Wanneer ik daar dan opdrachten aan verbind, dan

neemt u aan dat ze waar zijn en dan doet u het. Maar u bereikt niets, tenzij u die opdrachten zelf leeft. En hiermee ben ik gekomen op hetgeen ik wilde zeggen, namelijk de verwachtingen voor de toekomst en wat voor uw kring werkelijk belangrijk is.

Wanneer u samen moet werken, kan dit nooit gebeuren als ondergeschikten en meesters. U kunt delen in onze kracht, u kunt delen in ons denken, zo goed en zo veel als u kunt mag u daarvan nemen. Maar op het ogenblik dat wij onze eigen taken te volvoeren hebben en u voortdurend gewend bent te wachten op hetgeen wij decreteren of beslissen, zult u falen op die momenten waarop uw eigen ingrijpen, uw eigen geestelijke en ook materiële steun en hulp voor anderen het meest noodzakelijk zijn.

Wij zijn niet alwetend en onfeilbaar en ik geloof dat u dat zelfs enkele malen hebt kunnen vaststellen. Maar wij werken naar best vermogen. Ook wij zijn niet gebonden aan een taak in die zin dat wij alleen maar gehoorzamen. Maar wij kiezen uit de vele taken waarvoor wij geschikt zijn. Dat betekent soms voor de Orde dat zij met een zeer klein aantal entiteiten zijn om te spreken op aarde, eenvoudig omdat er niemand anders is. Dat betekent dus dat het aantal entiteiten dat zich met u en uw opdrachten bezig kan houden, juist op kritieke momenten, miniem is. Nu denkt u misschien, die kritieke momenten komen toch niet. Het volgend jaar hebben we tenminste éénmaal en misschien meerdere malen te maken met grote verwarringen in de zakenwereld, faillissementen van bedrijven, ontslagen, stakingen, werkeloosheid, moeilijkheden vanuit de staat, verandering van politieel optreden in veel gevallen, ja, het kan nog erger. Het betekent verder dat in dit jaar de neiging om gewelddadig op te treden, ook bij kleinere groepen mensen, groter wordt. Het betekent dat u, zoals iedereen, geneigd zult zijn heet te lopen voor een idee zonder u verder af te vragen wat er aan vast zit.

U zult, wanneer ze komen, ze waarschijnlijk als heel normaal beschouwen. Maar is het u misschien opgevallen dat de natuur een aantal zeer eigenaardige reacties heeft vertoond in de afgelopen periode, dat de natuur een beetje van slag is? U hebt er hier meestal het aangenaamste van gekregen, maar het betekent ook wel weer dat door de winter bepaalde ziekten in oogst en gewas waarschijnlijk zijn in een deel van Europa. Het betekent verder dat bepaalde continenten gelijktijdig te kampen hebben met enorme branden en overstromingen, zoals op het ogenblik Australië. Er is dus werkelijk van alles aan de hand.

Wanneer nu die situatie komt, dan wordt u beïnvloed. U wordt beïnvloed door diegenen die proberen uw aandacht te richten op die dingen waardoor zij een zekere handelingsvrijheid kunnen krijgen. Zolang nu die handelingsvrijheid alleen materiëel is, geloof ik dat het niet erg is. Maar zij zullen proberen een geestelijke beïnvloeding te scheppen, wrok aan te moedigen tegen bepaalde groepen. Er zullen partijen ontstaan in godsdiensten die elkaar nog met grotere felheid gaan aanvallen dan in het verleden ooit het geval was. In die toestand, in situaties waarin van onze kant reeds een maximale inzet noodzakelijk is, kan alleen algemene kracht worden gegeven aan de groep. Ze zal zelf met die kracht moeten werken, ze zal er zelf iets mee moeten doen. Misschien begrijpt u waarom wij ons zorgen maken, misschien ook niet, maar ik zal u een paar dingen op noemen: Grote moeilijkheden op de voedingsmiddelenmarkt voor bijna de gehele wereld in de komende twee jaar. Enorm verloop en verval van prijzen en grondstoffen. Grote opstandigheid bij de massa's, waarbij verschuivingen van lonen en prijzen onnoemelijk snel elkaar opvolgen. Een grote reeks van kleinere bedrijven die zullen moeten sluiten in het komende jaar of op andere wijzen hun personeelsbestand zullen moeten beperken. Een groot aantal mensen zal zich zeer snel aan heersende omstandigheden moeten kunnen aanpassen, ofwel niet meer verder kunnen leven en werken zoals zij het gewoon zijn. Zij zullen daarbij hun bezit, hun gevoel van maatschappelijke verantwoordelijkheid en zekerheid, en misschien hun geloof in God erbij verliezen.

Over ongeveer ruim een jaar het uiteenspatten van een aantal internationale concerns, waardoor zeer grote moeilijkheden ontstaan, vooral voor nieuw gebouwde fabrieken bijvoorbeeld, waarvoor geen kapitaal meer is. Haveninstallaties die plotseling nutteloos komen te liggen. Bedrijven die ineens aangewezen zijn op nationale ondersteuning omdat ze zonder dat niet verder kunnen gaan. Mensen die dus zodanig georiënteerd zijn op het bezit, luxe, voeding, op hun eigen belangrijkheid, dat ze erdoor bijna gek zullen worden.

Dan moet er toch een rustpunt zijn, nietwaar? Dat rustpunt moet u zijn. Dan spreek ik nog niet over de wat wonderlijke revolutie of evolutie die zich op het ogenblik afspeelt, waarbij de gedragsnormen zich wijzigen, terwijl die niet beter of slechter zijn dan in het verleden, maar wel

totaal andere problemen met zich meebrengen. Ook psychische problemen, geestelijke moeilijkheden. Ook daarmee zult u geconfronteerd worden. Wanneer u dat allemaal zo bekijkt geloof ik toch wel dat u er goed zou aan doen een paar regeltjes te overwegen. U weet dat wij altijd hebben aangedrongen op een materiële basis, een bijstandsbasis ten aanzien van elkaar. Misschien wilt u daarvoor geen fondsen vormen maar neem dan de verplichting op u, eerlijk en oprecht, en zo goed als het kan, om anderen bij te springen waar het nodig is, wanneer ze tot die kring behoren.

Ook zonder te zeggen dat ze dwaasheden hebben begaan of iets anders, gewoon. Heeft een lid van de kring mij nodig, dan zal ik helpen. Heeft een lid mijn hulp of die van anderen nodig voor iemand buiten de kring, dan zullen wij onderling beraden hoe wij dat het best kunnen doen. Dat op zichzelf is al heel belangrijk.

Het is natuurlijk heel aardig jezelf te zien als iemand die een beetje apart staat. Wij behoren tot een kring en wij zijn in die kring enigzinds goede vrienden, maar uiteindelijke verschillen blijven. Ik zou u de raad willen geven om te leren u te uiten en te gedragen op een basis van volkomen gelijkwaardigheid. Wanneer u daarbij het gedrag van anderen bekritiseert, bekritiseert u ook uzelf. Laat eenieder zijn eigen gedragingen vaststellen, mits hij of zij voortdurend bereid is aan een zo groot mogelijke harmonie, een zo juist mogelijke samenwerking, bij te dragen.

Laat ieder zijn eigen denkbeelden er op nahouden, het kan geen kwaad. Probeer niet anderen te bestrijden omdat ze anders denken dan u, maar probeer wel eens uit te vinden op welke punten u het nu eigenlijk werkelijk wel met elkaar eens bent. Daar hebt u kennelijk veel moeite mee. U hebt veel meer moeite genomen om duidelijk te maken waar u het niet mee eens was dan om na te gaan waarover het u eigenlijk mogelijk was om het wel eens te zijn.

Zoek de punten van samenwerking en overeenkomst op, materiëel, geestelijk, psychisch, en baseer daarop uw samenwerking. U hebt een gezag aanvaard en gezag is helaas in de materie noodzakelijk. Het wil zeggen dat de leider van uw groep de arbiter is. Absolute gehoorzaamheid kun je nooit van iemand vergen, maar ik meen dat een vrijwillige gehoorzaamheid mogelijk is, die niet gebaseerd is op het standpunt, ja, die ander heeft gelijk, maar: er moet nu eenmaal één iemand zijn die de beslissingen treft. Ook dat is heel belangrijk. Of u in de wereld buiten deze kring een ontzettend belangrijke functie hebt, ontzettend veel moet weten en kunnen, of dat u eenvoudig bent, maakt binnen de kring immers geen verschil uit. U bent toch maar een mens. Als u overgaat, bent u niet meer of niet minder dan die ander. Alleen hetgeen u geestelijk bereikt hebt is dan nog van betekenis. Rang, stand en verschil is er niet. Er is verschil in wijsheid, soms verschil in vermogen, vermogen tot reageren en tot helpen, nooit een essentieel verschil. Houdt daar rekening mee.

Dan zegt u een huishoudelijk reglement op te stellen. Een huishouden dat een reglement nodig heeft is geen huishouden. Een kring als deze moet een werkelijke broederschap zijn. U moet uzelf binnen de kring, en met alles wat voor die kring belangrijk kan zijn, of waarin die kring belangrijk kan zijn, als broeders en zusters zien. Wanneer u niet eens in staat bent om zelf een orde op te bouwen, de regelingen te treffen die dan de meest juiste zijn, dan zal geen ekel voorschrift dat ik u dan kan geven u helpen. Misschien begrijpt u dit?

Misschien hebt u het gevoel dat wij maar weinig doen. Als wij niets voor u zouden doen zou u dat aardig tegenvallen. Wij helpen echter niet demonstratief, wij laten niet zien hoe belangrijk wij zijn. Het is niet nodig. Wij werken voor één doel, wij proberen samen iets van geestelijke betekenis op te bouwen dat ook voor de materiële wereld betekenis en zin heeft. Waar wij u kunnen helpen doen wij dit automatisch, daar hoeft niet over te worden gepraat en zo moet het tussen u onderling ook zijn. Dat moet niet overlegd worden. Wanneer u hier bij elkaar bent, zodra deze groep bijeen is, in de zin van de groep, of u voor doeleinden bijeen bent, bestaat er geen verschil meer, bestaan er geen afzonderlijke of belangrijke persoonlijke verhoudingen.

Op dat moment kunt u alleen uit uzelf spreken, voor uzelf. Op dat ogenblik kunt u alleen bijdragen wat uzelf bent aan de kring. U kunt nooit voor een ander spreken of verwachten dat een ander de door u aangenomen verplichtingen voor u verder zal volvoeren. U bent op dit moment, nu wij hier bijeen zijn, aan niemand in het bijzonder gebonden, u staat allen met uw broeders en zusters in deze kring. Wat u bent, wat u doet, wat u brengt is van u. U bent daar ook ten aanzien van die kring voor aansprakelijk. U kunt zich ook niet beroepen op een ander die iets heeft gezegd of iets niet heeft gezegd. U bent zelf aansprakelijk tegenover die kring. U moet zelf bepalen wat u doet of zegt, niemand kan daar voor u spreken. Pas wanneer u bereid bent om zo te werken komt u verder.

Nog enkele aanwijzingen die voor februari van nut kunnen zijn:

Wanneer u moeilijkheden hebt opeens, maak er geen plechtigheid van. Realiseert u: "Ik ben deel van deze groep, maar ik doe geen beroep op deze groep of iets anders". Realiseert u: "Ik ben deel van deze groep, deel van de schepping, deel van God". Formuleer uw probleem, vraag niet dat een ander het oplost, omschrijf het, bezie die omschrijving, verbeter haar, doe dit enkele malen. Wanneer u overtuigd bent dat het probleem geheel juist en zonder bijzondere pretenties of wensen, ten aanzien van eigen bevoordeling, ten aanzien van anderen is gesteld, wacht dan. U zult zien dat meestal, zelfs na minder dan een uur, de denkbeelden spontaan bij u opwellen. Noteer ze, voer ze uit, kortom, reageer erop. Door deze reactie brengt u een steeds sterker wordende wisselwerking tussen uzelf en onze groepen, maar vooral met de hogere krachten waarmee wij trachten te werken, teweeg.

Wanneer u materiële moeilijkheden hebt, probeer deze niet op de eerste plaats materiëel op te lossen, zover zij met deze kring samenhangen. Ga eerst na waar uw eigen instelling negatief is. Waar zijn de punten die ik bekritiseer? Zeg tegen uzelf dat deze punten u niet kunnen helpen. Noem vervolgens de goede punten op in uzelf, ten aanzien van uw mogelijkheden, uw kunnen, uw gevoel van geestelijk vermogen, de kracht die u kan helpen. Som op wat u aan middelen denkt te bezitten. Ga dan, op basis van die middelen aan het werk met goed vertrouwen en u zult zien dat de oplossingen steeds komen. Niet zoals u ze prettig vindt. Als u honderdduizend frank hebt en u moet er tienduizend besteden, verwacht niet dat u er morgen twintigduizend terugkrijgt. Als u honderdduizend frank hebt, dan hebt u meer dan u op het ogenblik nodig hebt. Maar wanneer u ze nodig hebt, dan zal u gegeven worden wat u van node hebt. Dat is een andere zaak. Niet wat u zou willen hebben, maar wat u nodig hebt.

Wat uw regels zelf betreft:

Er is gesproken over een nieuwe groep. Wanneer deze een redelijke harmonie bereikt heeft, dan bent u de oudere groep, en u zou verder gevorderd moeten zijn. Wanneer u dat inderdaad bent, zult u automatisch een senioriteit hebben. Indien u dat niet hebt moet u niet boos zijn als de nieuwe groep misschien betere resultaten boekt dan u. Dan ligt dat niet aan ons. Hoe meer mensen er deel kunnen hebben aan een harmonisch pogen, hoe beter. Probeer ook met denkbeelden van een ander of andere groepen harmonisch te zijn.

Misschien zijn er nog bepaalde punten waarop u vanwege ons aanwijzingen wilt hebben, van organisatorische belang, of dergelijke? Niet? Dat betekent dan dat u bereid bent die zaken zelf op te lossen. Dus u neemt dit tot deel van uw eigen verantwoordelijkheid. Beseft dan wel dat een oplossing van dergelijke dingen alleen in verdraagzaamheid, dit met het oog op het werkelijke doel, bereikt kan worden. Dat je elke andere maatregel, afspraak of verordening die daar tegenin gaat automatisch als schadelijk kunt zien.

Denk niet dat u veel moet opofferen, dan heb je het gevoel dat je uitgebuit wordt, wat sommigen soms wel eens hebben. U wordt niet uitgebuit, maar er verschuiven zich bepaalde dingen en waarden in uw leven. Niets wat u doet is voor niets. Maar niets wat u doet geeft u rechten om volgens eigen inzicht eisen te stellen. Ga daarvan uit. U kunt dus stellen wat voor verplichtingen u onderling juist acht. De wijze waarop u de samenkomsten prettig vindt of het meest juist acht. U kunt desnoods afspreken op welke wijze u de harmonie beter denkt te kunnen bevorderen. Dat kunt u allemaal doen, mits u niemand dwingt. U kunt onderling uitmaken hoe u de zaak wilt regelen, als u maar niet vergeet dat die regels niet belangrijk zijn, als u maar leeft in de kracht, in de taak en in uw verantwoordelijkheid. U hebt al meer successen behaald dan u zelf weet. Als steunpunt of middelpunt. Misschien is het niet erg prettig voor u dat u dan alleen maar een steunpunt bent, iets van waaruit gewerkt kan worden. Als het er niet was dan zouden bepaalde verwarringen nog veel groter zijn en dan zouden er zich heel explosieve situaties ontwikkeld hebben, hier in het havengebied bijvoorbeeld. Realiseert u dit.

Het feit alleen al dat deze groep bestaat, mits u maar een klein beetje harmonie weet te bewaren, betekent op zich zelf al heel veel. Dat hij bestaat heeft ons vanuit de geest mogelijkheden gegeven die wij anders niet zouden hebben. Het feit dat u, en dit op uw eigen manier en zonder allerhande pretenties van hogere geestelijke belevingen, kunt ingrijpen waar dingen belangrijk zijn, heeft vaak veel meer betekenis dan u nu kunt overzien en beseffen. Daarom kan ik niet enkel lelijke woorden zeggen. U hebt misschien een paar onaangename dingen te horen gekregen, voor sommigen althans is dit het geval. Laat ik u dan ook zeggen dat wij dankbaar zijn voor de mogelijkheden die u voor ons scheidt. U hebt ons meer mogelijk gemaakt dan u dacht en

onthoudt ook: Het werk dat u doet en het werk dat de Orde doet, kan niet gediend worden door kleinzieligheden. Het kan alleen maar gediend worden door een samenwerking in zoverre die mogelijk is en zo goed als het maar kan. Wij weten dat u dat voornemen steeds weer maakt, ook al schiet u soms schromelijk te kort. Wij zijn u voor die pogingen dankbaar, ook al zijn de resultaten zeker niet ideaal.

Is er nog commentaar, iemand die opmerkingen heeft, nog een vraag wil stellen, die nog zijn gemoed wil luchten? Schaamt u niet, u bent hier onder broeders en zusters.

Vraag: Is het zich niet spontaan kunnen uiten tegenover elkaar een handicap? En indien er noden zijn, dienen die dan niet in de volledige kring gezegd te worden?

Antwoord: Daar moeten wij één beperking aan toe voegen. U hebt volledig gelijk, mits we van iemand die eenmaal zegt wat hij denkt of doet ook mogen verwachten dat hij dan bereid is zijn mond te houden tot ieder ander het zijne daarover gezegd heeft. Dat is belangrijk. Dus niet met ieder afzonderlijk in debat gaan. Gewoon er over praten, ieder kan er het zijne over zeggen indien hij dat wil. Wanneer dit gebeurd is, dan kan men eventueel zeggen: "Ja, nu denk ik er zo en zo over". Want als je dan goed luistert en niet alleen probeert jouw standpunt te verdedigen, dan zal je vanzelf zien dat door te luisteren naar die anderen, je gaat begrijpen hoe die dingen ook nog wat anders kunnen zijn dan je ze zelf gezegd of gevoeld hebt. Dus met dat provisum ben ik het volledig met u eens.

Vraag: Betreffende de dag van bijeenkomst; niet bijeenkomen als niet iedereen aanwezig kan zijn, of wel bijeenkomen, mits slechts enkele afwezigen?

Ik zal hier mijn mening geven als lid van de groep. Ik geloof inderdaad dat het het best is wanneer de dag van bijeenkomst wordt vastgesteld door diegene die de leiding heeft. Logisch, iemand moet het doen. Ik geloof ook dat, als een dag niet schikt voor te veel leden, het dan dwaas is om toch bijeen te komen. Het kan dan beter op een andere dag plaats vinden waarbij dan zoveel mogelijk mensen aanwezig kunnen zijn. Wanneer men zegt hen dan later te kunnen inlichten, vergeet u dat wat in de kring gebeurt, wat je er beleeft, dat verwerk je er zelf. Ik begrijp heel goed dat niet altijd alle leden aanwezig zullen kunnen zijn, maar de reden van de verhindering zou dan wel ernstig moeten zijn. Met andere woorden, je moet niet zeggen: "Die avond heb ik een feestje, en daarom kan het niet."

Dat kan je niet doen. Of er is een concert. Dat kan je wel doen in overeenstemming met de anderen, maar je mag niet verwachten dat de anderen er zich naar schikken.

Een zoveel mogelijk samen zijn is toch wel belangrijk. Het is iets anders als u door bijvoorbeeld zakelijke verplichtingen, belangrijk voor uw levensonderhoud, eens niet aanwezig kunt zijn. Of in geval van ziekte, of wanneer het heel belangrijk is voor een ouder iemand, of voor een kind, die het niet zonder zouden kunnen stellen. Dan geloof ik ook dat de anderen dit zullen begrijpen en er zo veel mogelijk rekening mee zullen houden.

Aan de andere kant geloof ik dat het onjuist is te stellen dat er vast en regelmatig bijeenkomsten moeten plaats vinden op een vaste dag en uur, onverschillig wie er wel of niet kan aanwezig zijn. Daardoor wordt het samenzijn, van een onderlinge samenwerking, van een streven naar grotere harmonie, teruggebracht tot een soort schooltje. Juist doordat je samen bent, met elkaar spreekt en met elkaar contact krijgt, dat je luistert naar dezelfde dingen en daar, op je eigen manier, op reageert, daardoor dus bouw je de eenheid die zo noodzakelijk is.

NB: De tussen haakjes geplaatste gedeelten zijn mogelijk punten of reacties van aanwezigen in de zaal.(Red.)

